

عنوان مقاله:

تحلیل چگونگی بازتاب گونه های بینامتنی با شاهنامه در تاریخ نوشته های سلسله ای برمبنای بینامتنیت ژرار ژنت

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب حماسی، دوره 13، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

فرشته محمدزاده - دانشگاه فردوسی مشهد

محمد جعفر یاحقی - دانشگاه فردوسی مشهد

بهمن نامور مطلق - دانشیار گروه زبان و ادبیات فرانسه، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه شهید بهشتی

جواد عباسی - دانشیار گروه تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد

خلاصه مقاله:

بینامتنیت مبتنی بر پیوند یک متن با متن های دیگر است. این متن ها می تواند از دو شاخه متفاوت، اما وابسته به یک فرهنگ باشد، چنان که شاهنامه و متن های تاریخی سلسله ای این گونه است. به این صورت که پیوند و ارتباط بسیاری میان پیش متن شاهنامه و تاریخ-نوشته های سلسله ای در طول ادوار متمادی ایجاد شده است. از این رو، مساله پژوهش این است که ارتباط بینامتنی میان شاهنامه و تاریخ نوشته های سلسله ای از سده ششم تا میانه سده هشتم هجری چگونه است؟ بدین منظور از نظریه ترامتنیت ژرار ژنت که یک نظریه کامل در این باره است، بهره می بریم. هدف اصلی در این جستار، دستیابی به انواع هم حضوری ها و روابط بینامتنی متن های تاریخی سلسله ای در بازه زمانی مورد نظر و شاهنامه است. روش پژوهش، تطبیقی و مبتنی بر توصیف و تحلیل داده ها است. نتایج بدست آمده حاکی از آن است که تاریخ نویسان سلسله ای مبتنی بر نگرش های تاریخی و شیوه تاریخ نویسی خود، با آگاهی کامل، شاهنامه را در جهت پاسخ گویی به انتظارات خود و مخاطبان خود برگزیده اند و در این راستا به ترتیب بیش ترین تا کم ترین از چهار گونه بینامتنی نقل قول، تلمیح، سرقت ادبی و ارجاع بهره برده اند.

کلمات کلیدی:

شاهنامه، فردوسی، تاریخ نوشته های سلسله ای، ژرار ژنت، بینامتنیت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1541735>

